

N:o 24.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 1 Maj 1879.
— — — — Andra Kammaren den 1 — —

*Riksdagens underdåniga skrifvelse, angående förändrad lydelse af
47 § i Konkurslagen den 18 September 1862.*

(Lag-Utskottets Utlåtande N:o 22.)

S. A. K.

Konkurslagen den 18 September 1862 innehåller i 47 § följande stadgande:

»Under anslagstiden låte gode männen fast egendom värderas, som i Utsökningsbalken sägs. Ej må dock sådan egendom före inställeledagen försäljas, utan så är, att den för in-tecknad gäld utmätt blifvit.»

Utsökningsbalken handlade ock i 6 kap. om »huru fast egendom värderas skall». I Kongl. förordningen om nya utsökningslagens införande och hvad i afseende derå iakttagas skall, den 10 Augusti 1877, stadgas emellertid, dels i 5 §, att, »der hänvisning till Utsökningsbalken i lag eller särskild författning förekommer, skall motsvarande bestämmelse i nya lagen eller i denna förordning tillämpas», dels ock i 11 §, i stället för 6 kap. Utsökningsbalken af 1734 års lag, följande:

»Äskar borgenär, som i fast pant sitter eller vunnit införsel i gäldenärs fasta gods, värdering å fastigheten, efter ty i förordningen angående ändring i gällande bestämmelser om lagfart å fast pant den 16 Juni 1875 stadgas; då skall värderingen förrättas å landet af häradshöfding med tvenne gode män och i stad af trenne Rådstufvurättens ledamöter.

Värderingsmän, som ej äro edsvurne domare, böra förut i gäldenärens

och borgenärens närvaro ed gånga, att de skola det gods så värdera, som de efter bästa förstånd och samvete pröfva det värdt vara.

Sedan allt noga värderadt och upptecknad är, skola värderingsmännen bref derå gifva».

Den sålunda föreskrifna värderingen af en till konkursbo afträdd fast egendom finner Riksdagen, hos hvilken framställning i ämnet skett, öfverflödigt och endast förorsaka onödig kostnad. Sådan värdering torde nemligen icke kunna erbjuda vare sig gäldenären, förvaltarne, borgenärerne eller spekulanterne någon synnerlig ledning för uppskattande af fastighetens värde utöfver hvad andra tillgängliga upplysningar lemna. Medan ännu, på grund af Kongl. förordningen den 27 April 1810, vid exekutiv försäljning af utmätt fast egendom försäljningen skulle föregås utaf värdering af egendomen, vid egarens påfordran genom domaren, kunde den i konkurslagen stadgade värdering vara af någon nytta, enär, derest fastigheten, hvilket väl vanligen är händelsen i konkurs, sedermera på grund af 51 § konkurslagen skulle försäljas i den ordning, som om fast egendom, den der utmätt blifvit, var stadgad, värderingen då var undangjord. Nu fordras emellertid, på grund af §§ 73 och 79 i nya utsökningslagen, för försäljning af utmätt fast egendom icke annan värdering än sådan, verkställd af vederbörande utmättningsman, med biträde, der han så finner nödigt, af tillkallade sakkunnige män, och skäl torde icke kunna anföras, hvarföre domarevärdering skulle bibehållas för all till konkursbo öfverlemnad fast egendom, sedan den icke vidare kan ifrågakomma ens vid utmätt fastighets försäljning.

Riksdagen har derföre för sin del beslutat följande förändrade lydelse af 47 § i Konkurslagen den 18 September 1862:

»Fast egendom må ej före inställedagen försäljas, utan så är, att den för in-tecknad gäld utmätt blifvit».

Med tillkännagifvande häraf framhärdar Riksdagen etc.

Stockholm den 1 Maj 1879.